

VAIN MUUTAMAN HUIJARIN TÄHDEN

HEIKKI LUOMA

Heikki Luoma

Vain muutaman huijarin tähden

SAGA Egmont

Vain muutaman huijarin tähden

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2000, 2022 Heikki Luoma and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728552988

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Ensimmäinen luku

1.

Matias tyrkkäsi edellisenä päivänä äänittämänsä nauhan auton kasettisoittimeen. Tuntui mukavalta ja turvalliselta kuunnella omaa ääntään, joka papillisella painotuksella toisti synnintunnustuksen sanoja:

”Ole minulle tämän lupauksesi mukaan armollinen ja laupias, ja anna kaikki syntini anteeksi...”

Kesä oli juuri ehtimässä kauneimmilleen, heleä vihreys loisti sateen jälkeen kaikkialla. Aivan huomaamatta alkoivat pastori Matias Pohdon huulet tohisuttaa vihellystä. Synnintunnustuksen jatkuessa paikallistie putkahti metsätaipaleen jälkeen viljelysaukealle. Matias näki yhtä aikaa kaksi asiaa: kaukana edessäpäin pilkahtavan kellotapulin huipun ja tien laitaa kävelevän, farkkushortseihin pukeutuneen reppuselkäisen tytön. Auton äänen kuullessaan tyttö kääntyi ja nosti peukalonsa. Matias hellitti jalkansa kaasupolkimelta, painoi uudestaan,

hellitti taas. Ei ollut aikaa pitkään harkintaan, ja se oli hänestä aina inhottavaa.

Hän totesi ohimennen synnintunnustuksen loppuneen ja kaiuttimien suoltavan nyt Toivo Kuulan häämarssia. Kaupunkiseurakunnan urut soivat mahtavasti. Matias vaihtoi vapaalle ja painoi jarrua, sillä tyttö oli jo niin lähellä, että kasvonpiirteet erottuivat. Punertavat, kiharat hiukset, iloinen ja itsevarma hymy, lantio notkahti viehättävästi. Matias yritti vaientaa kasettisoitinta samaan aikaan kun pysäytti tytön kohdalle. Sormet osuivat väärin nappuloihin, ja äkkiä hänen oma äänensä mylväisi: ”Kaikkietävän Jumalan kasvojen edessä ja tämän seurakunnan läsnäollessa minä kysyn sinulta...”

Tyttö avasi oven kumartuen katsomaan häntä orvokinsiniset silmät hymyilevinä:

– Pääseekö kyytiin?

Matias osui oikeaan säätimeen, kasetti hiljeni.

– Kyllä... kai. Siis...

– Siis pääseekö, vai ei?

– Totta kai, neiti on hyvä.

– Kiitos!

Tyttö istahti mutkattomasti hänen viereensä nostaen repun syliinsä. Hänen runsaat hiuksensa olivat märät ja näyttivät sateessa kiertyneen entistä enemmän kikkaraan. Paita oli kastunut läpimäräksi, ja tahtomatta Matiaksen mieleen tulivat erään vapunaaton opiskelijabileet, joihin hän oli joutunut mukaan aivan sattumalta. Kaverit olivat keksineet ehdottaa tytöille märkäpaitakilpailua...

Matias nosti kytkintä ja painoi kaasua tarpeettoman voimakkaasti. Tyttö katseli häntä ja sanoi välittömään sävyyn:

– Sadekuuro pääsi yllättämään keskellä aukeeta. Mä oon märkä kuin uitettu kissanpentu.

– Jaa... hah, täytyy saada kuivaa ylle. Vilustut.

– Tuskin. Sun autos kyllä kastuu.

Hivelevän pehmeä ääni, Matias ajatteli, juuri sellainen kuin sopi odottaa. Hiukan käheä, melkein... seksikäs. Tyttö penkoi reppuaan ja poimittuaan sieltä punaisen t-paidan jäi katselemaan häntä mitään puhumatta. Matias huomasi taas huuliensa tapailevan vihellystä.

– Voisitko pysäyttää vielä hetkeksi? tyttö kysyi.

– Heti kun näkyy parempaa paikkaa.

Tytön hymy haaleni ja se näytti katsovan häntä tarkemmin.

– Ai... missä?

– Tiessä, Matias vastasi.

– Aijaa...

2.

Kuusniemen terveyskeskus sijaitsi uudehkossa rakennuksessa aivan taajaman keskustassa, samassa kolmen talon kompleksissa, jonka muodostivat sen lisäksi poliisiasema ja apteekki.

Odotushuoneessa asui uneliaan keskipäivän tunnelma.

Muutamia pitäjäläisiä istuskeli huoneen eri puolilla lueskellen pehkuuntuneita, vuosia vanhoja viikkolehtiä, omituisuus joka tuntui vallitsevan kaikilla Suomen terveysasemilla ja hammaslääkärien odotustiloissa. Sittaantuneen kahvin ja antiseptisten aineiden tuoksut kilpailivat keskenään ilmatilan herruudesta.

Vastaanottotiskin takana istuva Valma Ala-Viehko vilkaisi silloin tällöin jonottajia kuin varmistaakseen, että kaikki oli järjestyksessä. Valma oli kireänutturainen ja ankarailmeinen

nainen, jonka olemusta leimasi jäykkä asiallisuus. Työtakki hohti puhtauttaan, ja hänen tutkiva katseensa tuntui hallitsevan kaikkea näiden seinien sisäpuolella. Kaikesta ankaruudesta huolimatta Valman silmissä oli jotain sellaista, joka sai miespuolisen tarkkailun kohteen tuntemaan itsensä hämilliseksi. Valman katsetta olisi joku saattanut luonnehtia riisuvaksi.

Ulko-ovi kävi, sitten lennähti tuulikaapin sisäovi auki, ja siitä työntyi läven täydeltä Urmas Hakkarainen, kunnanhallituksen puheenjohtaja, Biokanalalan omistaja, leskimies ja paljon muuta. Ihmiset näyttivät painuvan vaaksaa paria matalammiksi Hakkaraisen astellessa vaalea berberi liehuen ilmoittautumistiskille. Sillä Urmas Hakkarainen merkitsi käsitteenä lähes samaa kuin Kuusniemi. Hän oli pitäjän ehdoton valtias ties kuinka monennessa polvessa. Itsevarma ääni tuntui täyttävän odotushuoneen viimeistä nurkkaa myöten, kuten ihmisellä jolle ei ole koskaan noussut mieleen, että vertaus tomusta ja tuhkasta koski myös häntä.

– Aamupäiviä! Taitaa olla jonoa?

– Kuten kunnanhallituksen puheenjohtaja näkee. Onko Hakkaraisella kuumetta?

– Kuumettako? Minulla ei ole koskaan kuumetta, mutta kiire on.

– Kyllä sitä kuumetta voi olla, vaikka olisi kiirekin.

Kaksi ryppyä Hakkaraisen kookkaan nenän yläpuolella, silmien välissä syvenivät:

– Mutta minulla ei ole kuumetta!

– Eihän sitä voi koskaan tietää, jos ei ole mitattu.

Valma ojensi kuumemittarin. Hakkarainen tarttui siihen hetken epäröityään, arvelleen sillä tavoin pääsevänsä nopeimmin yli tai ainakin ohi Valman muodostaman kynnyksen,

kunnanlääkäri Voivalinin puheille. Valma iski katseensa Hakkaraisen vasempaan silmään ja kuulutti tyyliä:

– Pidetään kainalossa kymmenen minuuttia. Istukaa odottamaan, olkaa hyvä! Otetaan muut tiedot sitten, kun saadaan lämpö.

Hakkaraisen kurkusta pääsi epämääräinen ynähdys, sillä hän kykeni viime hetkessä nielaisemaan jylisevän vastaväitteen. Hän onnistui jopa hymyilemään työntyessään kookkaine sukunenineen lähemmäs Valmaa. Ääni vaimeni lähietäisyyden edellyttämälle tasolle:

– Olisi välttämättä oltava Lääninhallituksessa tunnin kuluttua. Minun asiani ei vie kauan.

– Siinä tapauksessa teidän olisi pitänyt varata aika.

– Akuutti tapaus, neiti hyvä.

Hakkarainen möhisi hetken kuin asennettaan hakien, mutta jatkoi sitten meidänkeskiseen sävyyn, joka istui tavattoman huonosti hänen olemukseensa:

– Sitä on kuulemma Valmalle... siis neiti Ala-Viehkolle tulossa uusi isäntä pappilaan. Minkälainen herra mahtaa olla tällä kertaa?

– Eiköhän tuo kunnon ihminen liene... tälläkin kertaa!

Valman katseessa välähti pohjaton viha, mutta koska sanat tulivat värittömän toteavasti, jäi se Hakkaraiselta huomaamatta.

3.

Hillevi Jortikka, postinhoitaja ja sekatavarakauppias Toivo Jortikan aviovaimo yli kolmenkymmenen vuoden ajan, oli pikimmiten polkenut huvilalleen keskellä päivää. Hänelle oli tullut kiusallinen tunne, että Toivolta oli eilen saattanut unohtua jääkaapin ovi auki. Etiäinen oli osoittautunut vääräksi, sillä ovi

oli jökötänyt tiukasti suljettuna kuin kiusalla. Niinpä hän polki nyt kylätietä kuumissaan ja äreänä turhan käyntinsä vuoksi. Syy oli tietenkin miehen, joka ei ollut osannut kyllin vakuuttavasti väittää oven olevan kiinni. Olisi saanut käydä itse tarkistamassa, mutta tukkuliikkeen autoa odoteltiin eikä kauppiiaan sopinut olla poissa silloin, kun raskasta tavaraa tuotiin. Kuormakirjan ja varastoon jätetyn tavarán määrät eivät aina vastanneet toisiaan, jos kontrolli vähänkin hölleni. Ja kuka sai kantaa tappiot niskassaan? Kuka muu kuin pienyrittäjä, joka oli vapaata riistaa tässä yhteiskunnassa.

Hillevin mietteet keskeytyivät ja katse valpastui. Vanhan niittyladon kohdalla seisoí tienposkessa tuntematon vaalea auto, jonka vaiheilla näkyi liikettä. Hillevi terästi katsettaan antaen poljinten seisahtua. Autoon kumartunut nuori nainen kohosi pystyyn. Hillevin kádet vavahtivat ja etupyörä hairaisi ylimääráisen mutkan: eikö nainen nakuillut rinnat paljaina, alastonna ilmiauringon valossa! Totta totisesti, jo oli aikoihin eletty! Ja ladon nurkan takaa tuli juuri esiin outo mies, joka hápeämättömästi kiskoi kiinni sepalustaan. Hillevi tuli auton kohdalle samaan aikaan kun nainen nosti käsivartensa ylös ja sujautti punaisen puseron ylleen. Oliko sillä vaaleat rintaliivit vai ei? Lyhyet farkut kuitenkin, polvet paljaina. Hillevin niskanikamat joutuivat kovalle, sillä välimatka kasvoi. Mies hyppäsi juuri ojan yli ja nainen kääntyi sitä päin...

Vain vaivoin Hillevi onnistui palauttamaan pyöränsä tasapainon etupyörän siepautuessa ravin puolelle. Hän painautui etukumaraan ja lisäsi painetta pedaaleihin. Tästä oli heti kerrottava Turpeisen Violalle.

4.

Matias istuutui ohjauspyörän taa vilkaisten vieressään istuvaa tyttöä. Punainen sopi hyvin kuparilta vivahtavien hiusten väriin. Hän käynnisti auton ja lähti liikkeelle. Joku baskeripäinen nainen polki suoran päässä tiukassa etunojassa, oli kai mennyt ohitse silloin kun hän itse oli ladon nurkan takana.

– Ihanaa saada kuivaa ylleen, tyttö sanoi. – Mihin sä muuten oot matkalla?

– Kuusniemelle.

– Sama täällä! Olet sä joku edustaja?

– Edustaja... kai sitä voisi niinkin sanoa.

– Arvasin tosta matkalaukusta takapenkillä. Mä olen muuten Suvi, Suvi Aaltonen.

Matias ojensi kätensä:

– Matias, Matias Pohto.

– Tuttu nimi. Missähän mä oon sen kuullut?

Suvi! Matias ajatteli ja vilkaisi tyttöä. Lämmin kapea käsi, luja puristus. Tyttö tuntui hehkuvan kuin kesäinen päivä, auto oli tullut täyteen sen tuoksua, tai jotain... Suvi siitä nimestä hänelle tuli mieleen lämpöinen heinäladon edusta ja päivänkakkarat ojanpientareella, siellä Pohjanmaalla, isänpuoleisen suvun kantatilalla, jossa hän oli lapsena viettänyt kesiään.

– Mitä sä katsot?

– Mitähän tuo nainen noin tuijottaa?

Matias tunsu punastuvansa ja oli hyvillään, kun saattoi vaihtaa luontevasti puheenaihetta. Hän pahoitteli jo mielessään jäljellä olevan matkan lyhyttä, sillä tyttö vaikutti mukavalta ja välittömältä. He ohittivat juuri tienlaitaa vimmatusti polkevan Hillevin, joka näytti puristavan ohjaustankoa rystyset valkoisina.

– Vai Kuusniemelle!

– Joo, kesätöihin.

Matias salasi mielihyvän ilmeensä:

– Saanko olla utelias ja kysyä minkä alan töitä on tiedossa?

– Eräänlaista kansansivistystyötä, Suvi naurahti. – Mut on alipalkattu kesän ajaksi kunnan kulttuurisihteeriksi. Ne kai odottaa, että mä kaivan kolmessa kuukaudessa siitä junttilasta esiin sen kultturellin menneisyyden ja nivon yhteen loistavan nykyisyyden kanssa.

– Kuulostaa mielenkiintoiselta.

– Joo, tuskin maltan odottaa.

Suvi kumartui jalkatilassa olevan reppunsa puoleen. Läpän soikea avatessaan hän kääntyi katsomaan Matiasta:

– Et kai sä tykkää pahaa jos mä kietasen pullon olutta.

– En ollenkaan, se voi lämmittää.

– Tää on oikein aaiiveetä, sattuneesta syystä.

Korkki sihahti auki, pullo kohosi tytön huulille.

– Vahinko etten mä voi tarjota sulle.

– Ei se mitään, minä en erityisesti pidä oluesta.

– Älä! Mä vedän tätä joskus mielelläni pullon pari, noin niinkun kauniisti sanottuna.

Pullo kohosi ja pulputti pitkään ja hartaasti. Matias tunsi nenässään lämmenneen oluen aromin. Tytön pullonsuuta tavoittelevissa huulissa oli jotain niin sensuellia, yhdellä kertaa viatonta ja... Matias tunsi punastuvansa uudelleen ja toivoi, ettei tyttö huomaisi sitä.

5.

Raineri Mielonen veivasi ähisten vanhan transitinsa ohjauspyörää, teki Jortikan Valinnan kohdalla lainvastaisen ukäännöksen ja ohjasti Huoltoasema P. A. Turpeisen uudemman

tankin vierelle. Turpeinen näkyi tulevan baarista ja kiirehtivän puolijuoksua paikalle. Raineri hymähti. Turpeinen tuli aina tankille yhtä innokkaan palvelualttiina, oli asiakas sitten kuka hyvänsä. Tämä oli keski-ikäinen yrittäjä, jolla oli säidenhaalistama lippalakki, kellertävät viikset ja alati huolestunut katse farkkukankaan värisissä silmissään. Haalarit olivat kadottaneet värinsä kauan sitten monissa kemiallisissa pesuissa, ja vatsan kohdalta pilkkotti parista halkeamasta vaaleanpunaista flanellialuspaitaa.

Turpeinen hätkähti, kun transit ampui viimeisen laakin putkessa. Siihen ei tottunut, vaikka juttu oli kaikkien tiedossa. Kuten sekin, että pysäyttämisen jälkeen moottori hörähti vielä kerran ja ampui toisen laakin, joka oli järeä kuin haulikon laukaus. Turpeinen pudisti päätään tarttuessaan bensiinihanikkaan. Raineri veivasi auki sivuikkunan käyttäen sormiaan lakinlipassa.

- Rainerin auto se vaan pätkii! On sytytykses myöhäsellä!
- Mitä? En kuullu, kun on tuota jälkikäyntiä.
- Täyteenkö laitetaan?
- Täyteen, täyteen!
- Tuleeko lapulle vai maksakko?

Raineri vetäytyi aavistuksen verran matalammaksi.

– No, pistäskin vaan kymppi. Tarttiskohan se Viola kananmunia?

– Ei se tartte, meillä on toimitussopimus Biomuna Hakkaraisen kanssa.

Raineri työntyi uudelleen esiin koko ikkunan leveydeltä puhjeten pilkalliseen hekotukseen:

– Mikä piomuna... Hakkaraisen kanalassa ei oo muuta piolookista, kun että se panee jouluksi kaulan poikki parilta

kanalta... kirveellä! Syöttää samaa rehua kuin sioilleen, ja häkit niin pieniä että kanat munii ja paskoo kyykysiltään. Minun kanat juoksee irrallaan. Kuori on kun kolmen vartin peltiä ja munissa on munan maku!

Niristettyään tarkasti tasan kymmenen litraa Turpeinen pisti hanikan paikoilleen ja ärisi korkkia sulkiessaan:

- Alkaa kuule olla se lappu kokolailla täysi.
- Kirjota toiselle puolelle. Terve!

Raineri veivasi ikkunan kiinni ja käynnisti. Turpeinen katseli viikset liikahdellen, miten transit eteni nykien ja vaappuen tien yli Jortikan sekataivarymälän eteen, jossa myös postitoimisto nykyään sijaitsi. Hän mietti laimeasti, olisiko pitänyt pyytää Rainerilta kananmunia kymmenen bensiinilitran edestä.

6.

Viisi minuuttia istuttuaan ja käytyään kursoorisesti läpi kaksi joutavaa naistenlehteä tunsu Hakkarainen itsensä täysin turhautuneeksi. Hän heitti lehden pöydälle ja harppoi pitkin askelin Valman luukulle. Ohimennen hän tokaisi muille jonottajille vastausta odottamatta:

- Sopiinhan teille muille että vähän etuilen, asiani ei vie kauan.

Kukaan ei kohottanut saati ravistanut päätään. Hakkarainen nojautui tiskiön ja kohtasi Valman pyöreän katseen.

- Sopiiko että...

– Herran nimi on täällä listassa. Olkaa hyvä ja istukaa odottamaan!

- Ettei käy, vai?

– Minä olen periaatteen ihminen! Mitä siitä tulee, jos täällä ruvetaan etuilemaan?

- No kauanko tässä vielä pitää odottaa?

– Yhtä kauan kuin kenen tahansa, puolesta tunnista tuntiin.
– Jo on pyrokratia huipussaan, hyh!
Hakkarainen käännähti lähteäkseen, mutta Valman tiukka kysymys pyöräytti hänet uudelleen ympäri:
– Pidetäänkö herran nimi listassa?
– Miksei pidettäisi?
– Antakaa tänne se kuumemittari! Joko se ehti olla kymmenen minuuttia?

– Ei!
Hakkarainen heitti mittarin tiskille. Ilmavirta heilutteli verhoja hänen harppoessaan odotushuoneen poikki. Ovet rämähtelivät. Valma vilkaisi mittaria ammattikatseella ja tuhahti halveksivasti. Ei lämpöä, ja miehinen mies kehtaa tulla ruinaamaan vastaanotolle!

7.

Vaikka Matias ajeli niin alhaisella nopeudella kuin suinkin kehtasi, alettiin jo lähestyä keskustajuamaa. Mäenharjalla seisova kirkkokin oli putkahtanut pari kertaa näkyviin tien noustessa sopivasti jollekin kunnaalle. Suvi lopetteli neljättä, eli viimeistä pullollistaan. Tyhjään vatsaan kietaistu olut oli kahahtanut päähän sen verran, että tyttö oli mainiolla juttutuulella. Matiakseen päin kääntyneenä Suvi selitti innokkaasti:

– Sitten se äijä alkoi esittää, että me voitais punkata sen huvilalla niin kauan kun haluttas. Joo, että hänellä on virka kaupungissa, mutta hän voisi iltasin poikkeilla. Kun me aikamme udeltiin, niin selvisi että se oli pappi! Katolinen pappi! Kiitettiin Luojaamme kun päästiin siitä eroon. Iris vielä heitti, että himot ne on hiirellä ja paheet papillakin...

Suvi purskahti heleään nauruun ja imaisi pullonlopun suuhunsa. Matias hymyili hieman vinosti ja mietti, olisiko sittenkin pitänyt mainita ammattinsa esittelyn yhteydessä. Suvi tyrkkäsi tyhjän pullon jalkoihinsa, jossa kolme muutakin kieriskeli ja kilahteli auton kallistusten tahtiin.

– Sori, mä tässä vaan höpötän omiani enkä tiedä sinusta muuta kuin nimen. Enkä mä muista edes sitä. Oliko se joku Klaus Kurki tai jotain sellaista?

– Matias, Matias Pohto.

– Ai niin, mua sotki se vanha tarina. Eikös se Kurki aikoinaan sipaissut kaulan poikki joltain Pohdolta?

– Niin siinä taisi käydä.

– Löytyispä Kuusniemen historiasta jotain yhtä dramaattista. Pistettäs pystyyn joka kesäiset kaulankatkojaiskarnevaalit jossain saaressa. Siitä voisi paisua valtakunnallinen mediatapahtuma, ja Kuusniemi olisi kaikkien huulilla.

– Epäilemättä. Taidetaan muuten tulla keskustaan. Mihin sinut voi jättää?

– Ihan sama. Mihin sä itse meet?

– Pappilaan.

Suvi kääntyi katsomaan valmiina nauramaan:

– Pappilaan! Myyt sä jotain hengellistä krääsää?

– En. Minä olen Kuusniemen uusi kirkkoherra.

Suvi yritti ensin hymyillä vitsille, kunnes tajusi että Matias oli täysin vakavissaan. Hänen ilmeensä vaihteli ja jäi lopulta peräti happamaksi.

He olivat tulossa Turpeisen huoltoaseman kohdalle.

– Mä jään tähän.

Suvi nousi reppuineen autosta, pullot vain kilisivät jalkatilassa.

- Kiitos kyydistä!
- Ole hyvä. Oli mukava tutustua.
- Enpä tiedä.

Suvi oli pamauttamassa ovea kiinni, kun Matias kurottautui hänen jälkeensä.

- Otatko tyhjät pullot mukaasi?
- Pidä hyvänäsi.
- Missähän päin täällä on postikonttori? Pitäisi lähettää pari korttia.

Matias näki peruutuspeilistä taakseen juuri pysähtyvän poliisiauton. Molemmat autossa istuvat lainvalvojat tarkkailivat Suvia keskittyneesti. Suvi luki toisen poliisin huulilta kommentin: ”Jumapliut mikä mimmi!”

- Kysy poliisilta, kyllä poliisi tietää!

Ovi pamahti voimalla kiinni. Suvi heitti repun olkaukseen ja Matias näki miten hän käveli peruutuspeilissä tien yli. Poliisit seurasivat edelleen katseella. Matiasta närästi. Olisi pitänyt esitellä ammattinsa heti kättelyssä, niin erosta olisi tullut toisenlainen.

Baarin näkeminen sai Matiaksen muistamaan ettei hän ollut syönyt yhtään lämmintä ateriaa kotoalähdön jälkeen. ”Lounasravintola Voisilmä.” Mainoksen yliampuva lupaus nosti epäilevän hymyn Matiaksen kasvoille. Soviteltuaan tyhjät pullot salkkuunsa hän päätti kuitenkin poiketa.

8.

Hakkarainen oli tottunut käyttämään ajan tarkasti, ja niinpä hän ei nytkään jäänyt toimeettomaksi. Puolessa tunnissa ehtisi hyvin käydä pehmittämässä Turpeista tonttiasiassa, huoltoasema kun oli miltei huutomatkan päässä terveyskeskuksesta. Samalla voisi

tankata asioikseen, vaikka Hakkarainen tiesikin että tankki oli lähes täynnä. Mutta sitähan ei patatyhmä Turpeinen edes huomaisi.

Turpeinen tuli baarista jyrkässä etunojassa ja morjesti jo kaukaa. Hakkarainen vastasi pysähtyneestä autostaan ja veivasi sivuikkunan auki.

- Ja tankki täyteen, vai? Turpeinen remensi.
- Täyteen, täyteen, oman pitäjän mittarilta.
- Johoo, semmotteesta periaatteesta määkin tykkään!

Turpeinen jätti hanan suhuuttamaan ja kiirehti pesemään tuulilasia hövelin elein. Hakkarainen katseli kylmäverisesti Pauli Anteron huolekkaita kasvoja, jotka juuri nyt olivat auliissa palveluhymyssä. Tuulilasin puhdistus vaati kaiken huomion. Jokin hyönteinen oli rätkähtänyt kovassa vauhdissa juuri pahimpaan kohtaan ja kuivunut siihen kellertäväksi roiskahduskuvioksi. Turpeinen poimi trasselitukon taskustaan ja kihnutti uutterasti jälkeä. Lähtipäs lopulta!

Hän säpsähti tajutessaan ettei bensahanikka enää suhissut. Milloin se oli pätkäissyt kiinni, kesken kaiken? Hän molskautti pesimen vesiämpäriin ja kiirehti hätiin. Tankkiin oli mennyt vasta vähän vaille kuusi litraa, paine kun oli olematon. Toinenkin mittari pitäisi ehdottomasti uusia, joskus... Turpeinen yritti syöttää liruttamalla lisää, mutta hanikka nikotteli itsepintaisesti. Tankki oli täynnä syöttöaukon alareunaa myöten.

- Ei menny kun kuusi! Turpeinen ihmetteli autosta vääntäytyvälle Hakkaraiselle.
- Älä hitossa! No, täynnä mikä täynnä.

Hakkarainen syytti haalistuneen kilven kieltoa uhmaten savukkeen, samalla kun antoi katseensa lipua keskustaajaman

Kun uusi kirkkoherra Matias Pohto joutuu kiusalliseen tilanteeseen paikallisten juorukellojen edessä, koko Kuusniemen kunta alkaa kuhista. Tilannetta pahentaa se, että ihastuttava kulttuurisihteeri Suvi Aaltonen liehuu jatkuvasti Matiaksen lähettävillä.

Mutta mitä ihmettä Kuusniemen kunnallispoliitiikkaan kuuluu?

Matias ei voi olla huomaamatta, että kunnanhallituksen puheenjohtaja Urmas Hakkarainen on kietonut paikkakunnan pikkusormensa ympärille kierolla juonittelullaan. Onneksi Kuusniemen kesä tarjoaa kirkkoherralle myös Suvi Aaltosen seuraa ja mainioita kommelluksia. Tekeväälle sattuu!

Vain muutaman huijarin tähden aloittaa Heikki Luoman humoristisen Kuusniemi-sarjan. Hänen komediansa ovat keränneet televisiossa miljoonayleisön.

Heikki Luoma on suomalainen kirjailija, joka on kirjoittanut niin romaaneja kuin suosittuja televisiosarjojakin. Hänen tarinansa sijoittuvat usein huvittomasti kuvattuihin maalaiskyliin, joissa sattuu ja tapahtuu.